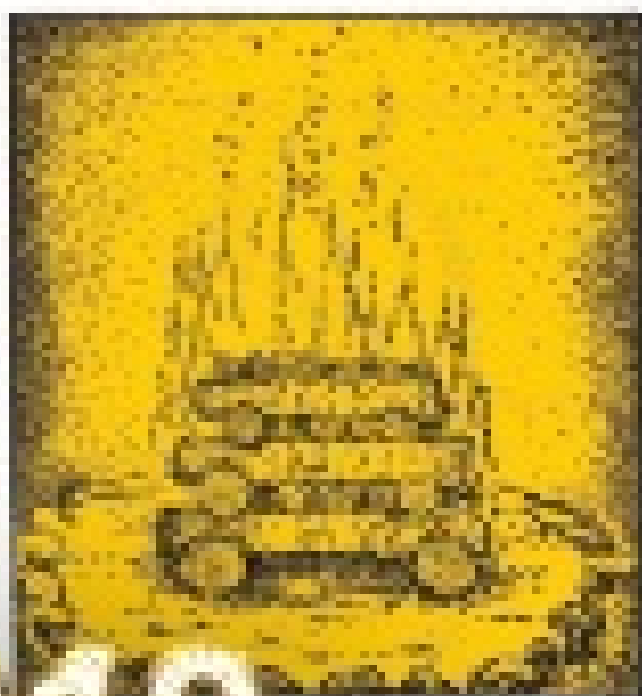

TRAPSAVEC

SBORNÍK 45. ROČNÍKU TRAPSKÉ LITERÁRNÍ SOUTĚŽE 2019

2019

Časem ztracený

„Troufnul by sis ještě do podzemí?“ ptal jsem se ve čtvrtek večer Kudrnáče.

„Proč do podzemí?“ odkašlal si Kudrnáč.

„Podle mě jsme ho měli naposledy tam.“

„Tam?“ zadíval se Kudrnáč do stropu a vzpomínal.

„Jo, jak jsme lezli do muzea,“ měl jsem jasno.

„Podle mě bysme měli zkusit Údolí ticha,“ oponoval Kudrnáč.

„Máš pravdu, že tam jsme ho ještě měli každopádně. Když to nevyjde v podzemí, vyrazíme do Údolí ticha,“ rozhodl jsem.

„Nezapomeň do usárny přibalit tenisky.“

Kudrnáč kejnul, jako že jo, a zazubil se představě, že brzy už bude všechno jako dřív.

* * *

Čekali jsme do půlnoci. Naše kroky vedly do uzoučký, slepý uličky, na jejímž konci stál polorozpadlej barák. Ohlídlí jsme se, jestli nás nikdo nepozoruje. Vzduch byl čistej, tak jsme se protáhli ohrazením v místě, kde byl vlnitej plech ohnutej a rozbitou výplní dveří vlezli do chodby. Mezi prkny a kameny jsme prokličkovali na dvůr, kterej voněl vlhkou omítkou. Až teprve teď jsme vytáhli čelovky a rozsvítili je v uzavřený pěsti, abysme mezírkou mezi prsty mohli vypouštět právě takovej paprsek světla, aby svítil jen na starý kamenný schody. Napřed jsme sestoupili do sklepa, kterej byl plnej výklenků na skladování jídla a pitiva. Výklenky byly bohužel totálně prázdný, tak jsme pokračovali rovnou k dalším schodům směrem dolů. Dobře jsme si pamatovali, kde je najdem. Začali jsme se usmívat a pustili kužely světla naplno. Sešli jsme do chodeb, kterýma je prošpikovaný celý starý město. Každěj barák je podzemím propojenej, takže se sem kvůli vykrádání nesmí. My zamířili rovnou do muzea.

„No tak vidím, že chodba je stále zatopená,“ dělal jsem překvapenýho a jakoby se nechumelilo, odhazoval khaki svršky. Kudrnáč se ke mně připojil striptýzovým tanečkem. Opřel se do toho a svoje kroucení obohatil špekovou vlnou, kterou jako obruč dokázal roztočit od břicha na záda a druhou stranou zase zpátky. Navlíkli jsme si tenisky, co nás měli chránit před případným pořezáním nohou, a vlezli do vody. Byla studená a nehybná jak muzejní exponáty, ke kterým jsme chtěli doplavat. Brzy nám zamrz úsměv na tváři. Po

pár metrech Kudrnáče chytil nějaký drát čouhající z hlubin a mě chytla křeč. Postavil jsem se na šhubající nohu a propadal bahnem, zatímco Kudrnáč se šhubal celej a propadal panice. Když se nám oběma podařilo dosáhnout dna, tenisky, křeč i drát povolily. Z bahna kromě nahatý nohy vyjely i obří bubliny. Jakmile dosáhly hladiny, rozhostil se v podzemí takovej puch, že mi smrady začaly slzet oči a Kudrnáčovi to rovnalo vlasy. Spustili jsme proto zpětnej chod, na kterej nešlo bejt hrdej. Popadli jsme svoje hadry a belhali se co nejrychleje ven. Zastavili jsme až na dvoře polorozpadlýho baráku, kde jsme se napřed pořádně nadejchali, a pak až oblíkli.

„Je to v loji,“ povzdech jsem si a sednul si na schody morovýho sloupu, abych si na náměstí trochu odfrknul.

„Neztrácej naději, já od začátku věřim, že se musíme dostat do Údolí ticha. Jen si vzpomeň na Kublovský jezírko.“

Díval jsem se na věžní hodiny a připadal si starej a voprejskanej jako kostel, co ty hodiny musí po staletí držet. Vzpomínka na Kublovský jezírko mě ale solidně nakopla. „Dobře! Jedem. Ale jak? Počkáme na ranní vlak?“ ptal jsem se asi stejně nedočkavýho Kudrnáče.

„Blbost. Do Údolí ticha přece jezdíme nákladem,“ mrknul na mě hobousáckým pohledem a nahodil si usárnu.

Zásobovacím vchodem jsme přišli přímo na perón a rozhlíželi se po vlacích. Bylo před čtvrtou hodinou ranní, takže tu byl železnej klid. Sledovali jsme, jestli někde nenastane pohyb.

„Poběž!“ praštil mě do zad Kudrnáč, když zmerčil, že se na západní straně začal rozjíždět uhlák. Poskakoval jsem kolejištěm, až mě přezky fackovaly, a snažil se co nejvíc vyrovnat mojí rychlost s nákladákem. Vlak už byl dost rozjetej. Kudrnáčovi se podařilo chytit na předposledním vagónu, já lapil madlo posledního. Dost to se mnou trhlo, ale nepustil jsem! Vylez jsem na plošinu a byl na sebe pyšnej.

„Tak vzhůru za Kudrnáčem,“ zavelel jsem si do skřípotu vyhýbaných kol a vzápětí se praštil do čela. Uviděl jsem totiž okna stavědla a vzpomněl si, že je nejvyšší čas se schovat. Přes výsypnej mechanismus Fallsu jsem zalez mezi komory uhláku. Seděl jsem na ose a díval se, jak se kola valí po kolejích. Bylo nádherný, dívat se na ohňostroj jisker, kterej lítal od brzd, když zabraly. Trať se napřímila a ztmavla. Byl čas jít dopředu.

Vysoukal jsem se zpět na plošinu a zalitoval, že jedeme po elektrifikovaným koridoru. Horem se kvůli trolejím lízt nedalo. Uhlák Falls je ale dobrej v tom, že se dá držet za horní okraj násypky a nohama přitom stoupat do mezery mezi násypkou a skříní. Tak se dá přetraverzovat celej vagón. Vylez jsem teda na bok a chytil se za horní okraj, kterej byl celej mazlavej od uhlí.

Pomalou jsem se posouval dopředu. Na středu jsem měl krizi. Drážka na nohy na chvíli chybí a je nutný udělat dlouhý úkrok. Tak něco přes metr. Dost mě už slábly ruce, protože se odkrvily a navíc jsem byl díky břichu tak trochu v převisu. Cejtil jsem slabost až v tříslech, ale přemoh jsem se. Levá noha nahmatala drážku a zase jsem stál.

„Nejhorší mám za sebou,“ řekl jsem si nahlas. Jenže než jsem stačil ztichnout, přiřítit se z protisměru vlak. Cejtil jsem ty tony svištěcího železa hned za hlavou, v který mi naběhla přehlídka vzpomínek na dětství, první pusu v propojeném spacáku a – Kublovský jezírko. Protisměrnej vlak odfrčel a já s hvízdnutím seskočil na plošinu ke Kudrnáčovi.

„Ty’s to ještě dokázal?!“ zařval obdivně Kudrnáč, abych o slova chvály v hukotu vlaku nepřišel.

„To si piš! Lezem k mašině?“ přervával jsem nadšením rachot náklad’áku.

„Mě dopředu nedostaneš ani za cisternu piv,“ zamračil čelo hobe Kudrnáč a sed si na plošinu, i když dřív by dal přednost jízdě na nárazníku. Viděl můj triumfální postoj, tak dostal chuť mě trochu umravnit. „Lezení ti šlo vždycky líp,“ nedokončil větu a začal si připravovat cigaretu, kterou pomalu zapálil a při vyfukování dýmu k obloze pokračoval, „jsem ale zvědavej, jak vyskočíš ve Zdicích.“

* * *

Vlak projel posledním obloukem a kolejiště se rozšířilo. Blížící se světlo zdickýho nádraží mi rozbušilo srdce.

„Jedeme dost pomalu, to dáme!“ vyklonil se Kudrnáč a začal slejzat na nejnižší schod.

Udělal jsem to samý na protější straně. Odhodil jsem usárnu, už nebylo cesty zpět. Pustil jsem madlo a připravil se na sprint. Nedostatečně. Podařilo se mi udělat jen pár rychlých kroků a už jsem se válel.

Když jsem se podíval za ujíždějícím vlakem, viděl jsem Kudrnáče tyčícího se nade mnou do výše jako návštěvnicko. Svůj hrdej postoj doplnil nádražním hlášením: „Stanice Zdice. Náklad’ák číslo 3839 Plzeňskej drak linky F11 společnosti Cargo ze směru Hořovice projíždí druhým nástupištěm, jižní část, služebně třetí kolej. Žádáme cestující, aby nepadali do kolejiště.“

Mrštil jsem po nádražním rozhlasu šutrák. Netrefil jsem, takže Kudrnáč vítězně pokračoval: „Vlak dále pokračuje ve směru Beroun, Praha- Smíchov a Praha-Žižkov nákladové nádraží. Pravidelný průjezd 5 hodin, 10 minut. Prosím ukončete náskok, vlak je připraven k rozjezdu.“

Vstal jsem a stroze oznámil: „Pojd’me do toho Údolí ticha“.

* * *

Stoupali jsme podél Stroupínského potoka. Před sebou jsme už rozeznávali Stroupínský mlýn a za ním rybník s přítokem Pařezáku, kterej Tichým údolím protéká. Ve vzduchu se mísila vůně lesa a hlíny z blízkých polí. Bylo nám fajn. Teď hlavně Kudrnáčovi. Svítalo, a tak jsme mohli pokukovat po našich oblíbených skalách na příkrý straně údolí.

Ticho tu rozhodně nebylo, protože ptáci vítali nověj den, jak se patří. Údolí se víc zařízlo a cesta minula poslední chatu. Uhli jsme proti proudu Kublovského potoka. Zbývalo překročit přítok od studánky a byli jsme tam. I když jsme na dnešek vůbec nespali, připadal jsem si silnej jak kůň, co se přežral ovsa.

Nad campem se nám zastavil dech. Pod spacíma smrkama byl postaveněj přístřešek z celt ve tvaru jehlanu. Slejzali jsme opatrně ze stráně k potoku a při přeskakování vody dávali obrovskej pozor, abysme nikoho neprobudili. Kudrnáč chytil okraj cely a trochu ho přizved. Ležely tam dva prázdný spacáky. Zaslechli jsme cáknutí. Proklouzli jsme neslyšně kolem ohniště a plížili se k jezírku. Pak jsme oba zkameněli.

Po jezírku plavaly vlasy. A jaký! Dlouhý a dvoubarevný jako letní kavyl. Vybavil se mi ten pocit, kdy se mi mokré vlasy vlnivě dotýkaly kůže. Zpod vlasů se vynořily dvě hlavy, za nimi ramena, záda, dva vosí pasy a zadečky pevný jak kolejnice. Na moje pravý rameno dopadla první Kudrnáčova slina. Podíval jsem se na něj, abych zkontroloval, jestli už zase nedělá striptýzový taneček se špekovou vlnou. Naštěstí byl pořád ještě kamennej.

Zatáh jsem břicho a napřímil se v zádech, Kudrnáč si utřel pusu. S připitomělým úsměvem jsme vykročili a vyloudili: „Aaahooj.“

Šťavnaté krásky se na nás otočily a bradavky jejich prsou při tom do vodní hladiny udělaly rýhu. Chtělo se mi vyskočit radostí, ale ve výskoku mi zabránil jejich falešně hulákající hlas: „Co čumíte, dědkové úchylný?!“

* * *

Vítěznej pocit z vlaku byl fuč. Scházeli jsme zhrzeně podél Pařezáku, když Kudrnáč nahlas a lítostivě vyslovil to, na co jsme oba dva mysleli. „Měli jsme s tím hledáním skončit ve Zdicích. Teď je jasný, že je to naše mládí definitivně v tahu.“

Radek Kottner – Kačer 1. místo – Próza nad 23 let